

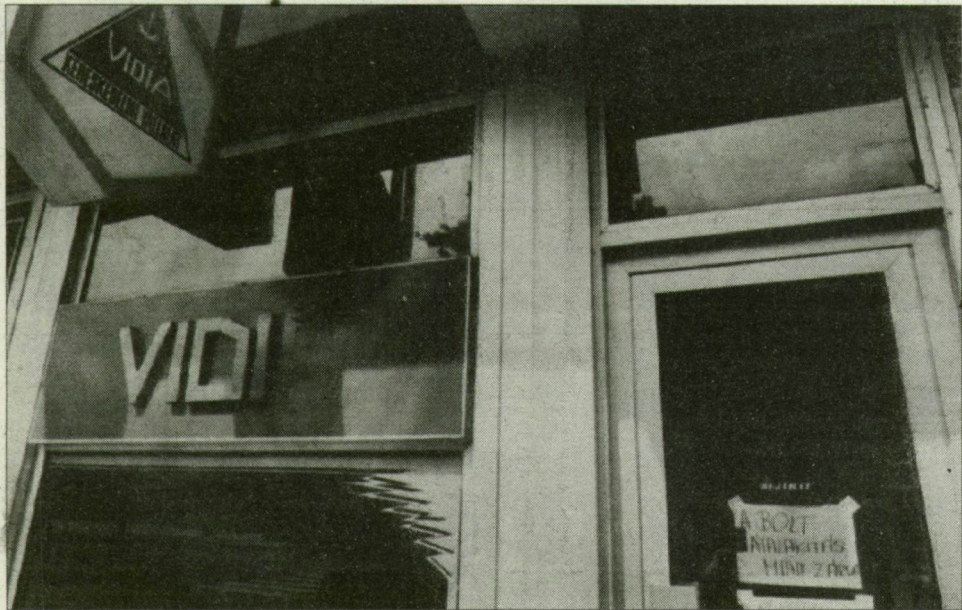
7418160

ALAPITVA: 1910-BEN

DÉLMAGYARORSZÁG

CSÜTÖRTÖK, 1992. JÚN. 11., 82. ÉVF. 137. SZÁM

HAVI ELŐFIZETÉSI DÍJ: 222 FT, ÁRA: 9,60 FT

FOTÓ: SCHMIDT ANDREA

Vidia: Hullanak a betűk, de mi lesz a céggel?

Vidia: A nagy privatizációs bokszolás (1.)

Vezérek háborúja, kétszáz gyalogáldozattal

Fura egy éjjeliedényre bukkantam néhány hete ismerősöm sándorfalvi kiskertjében. Az edényke alján vastag, kék felirat: *Vidia*. Szellemesnek szánt reklámajándék. Hátha még kézbe is veszi az ember, meg is forgatja: az edény fülét ugyanis belülről forrasztották.

– *Április elsejei ajándéknak csináltatták az egykori főnökök. Jutott belőle a pártbizottságra, vállalatigazgatók szekrényébe, s ki tudja még hová...* – meséli ismerősöm.

Megpróbáltam magam is. Rövid idő alatt kiderült, akár hogyan próbálkozom, csak ha egyenesen beletenyerelek, úgy tudom fülön fogni az edénykét... Akár csak a vállalat ügyeit. Bárhová nyúl az ember, bárhol érdeklődik, mindig beletenyerel valamibe.

Az egykor jó nevű kereskedőház ugyanis recseg-topog néhány hónapja. Az első bomba még tavaly robbant, amikor kiderült, hogy két-

száznolcvanmilliós nyereség után, váratlanul háromszázhuszmilliós mínusszal zár majd a társaság. Időközben a már évekkal ezelőtt kiüritett állami vállalat részvényeiért, azaz a Vidia birtoklásáért, ádáz harc kezdődött. Decemberben a cég „főtisztjei” valóságos puccsot szerveztek az elnök-vezérigazgató, dr. Csölle Tibor ellen. Nem volt nehéz dolguk. Az egykori „vezér” ugyanis bőkezűen osztogatta az állam vagyont: százmilliós üzleteket kötött, szívességi váltót írt alá akkor, amikor már világosan látszott, a cég a csőd szélén áll. Mindezt megfellelte még egy hetvenmilliós lízingüggyel: 47 szuperautót vásárolt, majd adott tovább munkatársainak 30-40 ezer forintért. A beosztottaknak bombaüzlet volt egy havi fizetésért Renault Chamade-ot, vagy Mercedest venni.

(Folytatás a 3. oldalon.)

Bukás

„Utálok iskolába járni!” Állítólag mostanában ezt válaszolják a leggyakrabban a gyerekek a kérdésre: „Mi leszel, ha nagy leszel?” Ekkor jön a pályaválasztási tanácsadó, aki arról igyekszik meggyőzni a gyereket és szülőit, hogy még mindig a legkisebb rossz a sulí. Ma senki sem tudja megmondani, mi lesz holnap, melyik szakmával lehet boldogulni, melyikkel nem. Így mindegy, mit, de tanuljon a gyerek. Minél tovább. Így – gondolja a szülő – jár a gyerek utáni juttatás, ügyelnek a kölyökre, mégiscsak elfoglaltságot adnak neki, valamilyen végzettséget is szerez.

Persze, az érettségi vagy a szakmunkás bizonyítványig hosszú az út. Meg keserves. A tanárnak azért, mert az „új nemzedéknek” „perspektívát” kellene mutania. Miközben ő maga is csüggedt megalázóan alacsony fizetése, kilátástalan jövője miatt. Miközben szenvedő alanya a „stratégiai ágazatnak” nevezett oktatásügy kínlódásának. Miközben a munkanélküliség réme őt magát is fenyegeti. De a diák se érezheti jól magát a bőrében. Az az iskola nem taníthat meg a tanulás örömére, ahol az eminens képzés a jegy utáni hajzával azonos. Az az ifjonc pedig, aki 14 éves fejjel nem találja el, mi fogja érdekelni 18 vagy 48 évesen, semmi jóban se reménykedjen. Menet közben váltani – még iskolatípust is – szinte lehetetlen. A téves, rossz döntés következményeit naponta elviselni csöppet sem könnyű.

A rossz kedvű tanár nehezen tűri azt a diákot, aki fanyalog a feladat hallatán, aki unatkozik, ezért renitenskedő, aki bizonytalankodik, aki visolyog a stréberségtől, akit irányítani, netalántán nevelni kéne. Mit lehet tenni? Buktatni. Ez a legegyszerűbb. Iskolán kívüli kontrol nincs. A követelményszintet legalizáló törvény sincs. Az ideológia meg adott: az iskola presztízsét csak növeli a buktatásban is megmutató szigor.

Ennyi bukott diák és az iskolai terhektől pszichésen beteg gyerekek még nem volt – mondják a szakemberek. Mintha a felnőttek a lovak közé dobták volna a gyeplőt: minden mind egy. Az is, hogy egyvel több vagy kevesebb szerencsétlen bukdácsol közöttünk. De kérdem én, ez e helyzet kit ítél bukásra?

Újszászi Ilona

Döntött az ÁVÜ:

A soltvadkerti cukrászé a Virág

Tegnap hozta meg döntését az Állami Vagyongyűnökség: a beérkezett pályázatok elbírálása után úgy határozott, hogy a szegedi Virág cukrászda bérleti jogát az országos hírv soltvadkerti cukrászmesternek, Szervánczki Jánosnak ítéli oda. A hírt Csillag János önkormányzati képviselőtől kaptuk, aki személyesen is sokat tett azért, hogy a patinás cukrászda méltó kezekbe kerüljön. A Virág jövőjéről hamarosan bővebben is tájékoztatjuk olvasóinkat.

NY. P.

Médiatörvényre várva...

Mit üzen a Tilos Rádió? (4. oldal)

„Az ősök is így csinálták”

A Szegedi Középkorász Műhely első könyve (7. oldal)

Megkezdődött az Európa-bajnokság

Svédország–Franciaország 1–1 (1–0)

Megerősítik a helyi szerveket

Koordinációs értekezlet Röszkén

Tegnap délben az Országos Rendőr-főkapitányság főigazgatója *koordinációs értekezletet* hívott össze a röszkői határátkelőhelyre, amelyen az ORFK Közbiztonsági Főigazgatóság, a Békés és Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság vezető beosztású tisztjei, a határőrség, valamint a vám- és pénzügyőrség illetékes vezetői mellett részt vett dr. Farkas László címzetes államtitkár, a régió köztársasági megbízottja is.

Az értekezlet két témával foglalkozott, nevezetesen az ENSZ Biztonsági Tanácsa által hozott *szankció tapasztalatait*, valamint a *várható török átutazók* okozta rendőri, illetve közbiztonsági gondokat, a megelőzés lehetséges útjait tárgyalták meg a résztvevők. A döntés értelmében Békés és Csongrád megye a rendőri ezred létszámából *szükségszerű megerősítéseket* kap, valamint a közbiztonsági főigazgató elrendelte a feladatok végrehajtásához szükséges technikai (pl. motorkerékpárok) mielőbbi telepítését is.

Az értekezlet summázataként megállapítható, hogy a határ menti rendőri szervek készsége *megnyugtató módon képes kezelni* a felmerülő feladatokat, s ehhez az együttműködő szervektől – önkormányzatok, határőrség, vám- és pénzügyőrség, közúti igazgatóság – a szükséges segítséget megkapja.

Hasonló koordinációs értekezlet zajlott 1992. június 10-én délután a Bács-Kiskun megyei Tompán is.

Hetven magyart visszafordítottak

Minden indoklás nélkül megtagadták 70 magyar állampolgár beutazását kedd este a szerb hatóságok a horgosi határállomáson – mondta szerdán az MTI-nek Zubek János határőrségi szövivő.

A történetek után a röszkői határállomás parancsnoka felkereste horgosi kollégáját, aki elmondta: nincs diszkriminatív intézkedés a magyarokkal szemben, valószínűleg egyik kollégája „túlteljesítette” feladatát.

Zubek János arra hívta fel a figyelmet, hogy a kiutazó magyaroknál legalább 50 márka legyen, mert enélkül valóban fennáll annak a veszélye, hogy nem léphetnek szerb területre.

Rendbe hozzák a Stefániát

Parkvizsgálat

FOTÓ: ENYEDI ZOLTÁN

A múlt muzsikusa a jövő zenéjén mereng

kutatások eredményét nyár végére várják.

Az adatok birtokában gondolkodhatnak majd arról, milyen fajtajú, törzsátmérőjű és koronaformájú növények megmaradását javasolják, s melyeket kell eltávolítani. Növényválogatásra feltétlenül szükség van, hiszen a helyenként bozóttá sűrűsödött, alánótt és elvadult növényzet már igazán nem hasonlít tervezett és gondozott parkra.

Ki kell alakítani azt a belső szerkezetet, amely *figyelembe veszi a megszokott közlekedő-útvonalakat, pihenő- és játszóhelyeket*. A téralakítás fogalmába a növénycsoportok látványának ritmusa, a parkban elhelyezett használati tárgyak, parképítészeti elemek, műalkotások elhelyezése is beletartozik.

Persze, az utóbb felsoroltak még a jövő zenéje. A *lényeges most az, hogy az önkormányzat megszavazta a Stefánia rendezésének elindításához szükséges összeget*. S ha egy folyamat végre elindul, reménykedhetünk a folytatásban is.

NYILAS